

Dr. Molitorisz Pál

Isten országának delegátusa

(Karácsonyi mese)

Este fél nyolc lehetett, amikor Sir John Cambellon Archibald királyi tanácsos, a leszerelési bizottság állandó tanácsának elnöke elhagyta a Népszövetség épületét. Fáradtan lépett végig az oszlopcsarnokon, a márványlépcsőkön és szó nélkül beült a reá várakozó csillogó gépkocsiba.

Kényelmesen hátravetette magát a puha ülésen, és még hallotta, amikor a motor erőteljesen zúgni kezdett, amikor nekilendült a fényben úszó városnak a könnyű kocsira, azután nem gondolt semmire sem. Egy kicsit fájt a feje. Nem csoda, mert ma nagy tárgyalás folyt odafenn. A tengerészeti leszerelés kérdésében a vita nagyon élénk volt, ha minden így halad, akkor talán a jövő hétre sikerül tető alá hozni az egyezményt. Akkor pedig emlegetni fogja az egész világ Sir John Cambellon Archibald nevét, mert az egész hatalmas mű az ő nevéhez fűződik. Jóleső érzés hatotta át erre a gondolatra, de abban a pillanatban eszébe jutott, hogy az irattáskáját fenn felejtette az ülésteremben. Igen... pontosan emlékszik rá, ott feküdt előtte a zöldposztos asztalon, s valószínűleg akkor felejtkezhetett meg róla, amikor kiment a büfébe. Kellemetlen eset, most már vissza kell mennie a táskáért, holnap ugyanis karácsony és előkészíthetne néhány dolgot a jövő heti ülészakra. Különbön is a táskában olyan fontos okmányok vannak, melyeknek nem szabad elveszniük.

Szólott tehát a kocsivezetőnek, mire a hatalmas autó pillanatok alatt megfordult és nem telt bele egy perc, ismét ott állott a népszövetségi palota bejáratánál.

Felment a lifthez, felvitette magát és a második emeleten, a puha szőnyeggel borított folyosón kissé szorongó érzéssel sietett végig, arra gondolt, hátha valaki elvitte a táskát. Éppen be akart lépni a terembe, amikor egy pillanatra meghökkent, mert belülről hangos beszéd zaja hallatszott. Egy percig tanácsot tartott önmagával, azután lenyomta a kilincset és belépett. Odabenn együtt volt az egész tanács. A delegátusok teljes számmal ültek a helyükön, mintha rendes ülés volna. Felsietett az elnöki emelvényre és úgy, mint máskor, megnyitotta az ülést. Erre felállott egy delegátus és száraz hangon beszélni kezdett.

Az elnököt már nem érdekelte az irattáska, a beszélőre sem tudott figyelni, szeme előtt összefolyt minden, a beszéd monoton zajjává vált, csak egy arcot látott mindig maga előtt. A terem jobbszélén egy szürkeruhás fiatalember állt. Ennek az arca volt olyan különös. Ott állott csendben a terem falához támaszkodva, mert már nem jutott a részére ülőhely, mosolygott..., de mosolyában volt valami végtelen fájdalom, úgyhogy valahányszor ránézett, szinte megborzongott. Ezt az embert még soha nem látta az üléseken, de úgy rémlett, mintha az arcát valahonnan ismerte volna. Hosszan tűnődött, hogy vajon ki lehet ez a szürkeruhás fiatalember, vajon melyik államnak a képviselője.

A szónok éppen abbahagyta a beszédét, mire az elnök fel akart állani, hogy megkérdezze az ismeretlen szürkeruhástól, hogy kicsoda és mit keres itten. De nem nyithatta ajkát szóra, mert a terem végéből előrohant egy zömök alak, felhágott a szónoki emelvényre, maga elé dobott egy csomó iratot és nagyhangon beszélni kezdett. Az elnök, hogy elkerülje az ismeretlen tekintetét, próbált a beszélőre figyelni. Elképedve vette észre, hogy ez az ember homlokegyenest ellenkezőjét állítja annak, amiről ő már hónapok óta beszél, és amire igyekszik rávenni a delegátusokat. Ez az átkozott alak mondatonként boncolgatta szét és tette semmivé szépen felépített érveit. Kimutatta, hogy a leszerelésnek soha nem szabad megvalósulnia. Hanem ellenkezőleg, be kell vezetni a kötelező fegyverkezést. Minden állam tízszeresze meg haderejét szárazon és vízen. Bejelentette, hogy az állam, melyet képvisel már hozzá is fogott a beruházásokhoz, e címen új, horribilis összegű adókat vetettek ki, feltaláltak egy olyan műszert, mely zsebben hordozható és kilométernyi távolságról el lehet vele súlylészteni a legnagyobb hadihajót is. – „Itt a hatalom Uraim! Itt van a zsebemben!” – kiáltotta vigyorogva és a zsebébe ütött.

Ez az ember olyan volt, mint egy örült. A hang gurgulázva szakadozott ki torkán, otromba kezeivel szélesen gesztikulált, a delegátusok pedig minden szavát helyeselték. Mondatainak végét dühös diadalordítással pecsételték meg, a félig megvilágított teremben úgy festettek a frakkos diplomaták, mint a fenevadak, képe-

sek lettek volna már egymást is megölni. Csak a szürkeruhás állt nyugodtan és mosolygott.

Az elnök megragadta a csengőt és csengetni kezdett, de hiábavaló volt. Akkor két marokra fogta, és úgy rázta; az átkozott, örült szónok azonban nem zavartatta magát. Erre megnyomta a viharcsengőt, de a delegátusok a szeme közé nevettek, felugráltak helyeikről és kórusban üvöltöttek: Éljen a háború!... Éljen a halál!...

Ekkor előlépett a szürkeruhás, lassan fellépett az elnöki asztal mellé. A megvadult delegátusok, amikor meglátták, egy percet meghökkentek, de azután orkánszerűen zúgott fel a kérdések áradata: „Ki maga?!... Mit keres itt?... Hé, teremőrök!... Melyik államot képviseli?... Dobják ki!... Halljuk, halljuk beszéljen!...”. A szürkeruhás pedig arcán azzal a fájdalmas mosollyal, megsimította rövid szakállát és szelíden szólt a tömeghez: „Én a názareti Jézus vagyok... Isten országának delegátusa...”

A tömeg erre meglepetten felzúgott. A szürkeruhás pedig tovább folytatta: „Azért jöttem közétek, hogy békességet teremsek... Dicsőség az Istennek... a földön pedig békesség, és az emberek között jóakarati!... Erre valaki hátul elnevette magát. A delegátusok azonban visszafordultak és durván rászóltak az illetőre. De az incidens csak egy pillanattig tartott, utána ismét a kérdések özöne zúdult a szürkeruhás felé. Olyan nagy volt a zaj, hogy nem is lehetett kivenni, hogy mit beszél, a delegátusok csak azt hallották, amint mondotta: „...Én vagyok a feltámadás és az élet, aki énbenem bízik az örökké élni fog!”

És ekkor csoda történt: az ismeretlen fiatalember megváltozott a szürke hétköznapi ruha, fejét glória övezte, ott állott a megszéldült emberek előtt fehér palástban, valami titokzatos égi fényvel körülvéve. A teremben először halkán, majd mindinkább erősödve felhangzott egy ismerős melódia, és a delegátusok ráismertek a régen elfelejtett karácsonyi énekekre. Vége lett a vitának, váratlanul megmámorosodva egymás nyakába borultak. Isten országának delegátusa pedig ott állott közöttük.

Az elnök hirtelen elővette az egyezménytervezetet, s felolvasta a már térdre hulló delegátusok előtt. Kitörő éljenzéssel fogadták, minden állam képviselője egyszerre rohant fel az emelvényre, a toll kézről-kézre járt, az iratra tintacsepp esett, elmázolták, de nem törődtek vele, az volt a fő, hogy létrejött az egyezmény a világbékéről, a lelkes békéjéről. A győztes államok önként ajánlották fel a revíziót a legyőzötteknek, sírva kértek egymástól bocsánatot mindenért. Már valósággal ujjongtak. Isten országának delegátusa pedig ott állott közöttük és mosolygott, de mosolyából már a béke, a szeretet sugárzott. Az érdemrendektől fényes diplomaták egészen megittasodtak ettől a mosolytól. Kinyitották az ablakokat, kiállottak az erkélyekre, úgy kiáltották le az utcára, hogy megvan a nagy egyezmény, itt az örök béke.

Az emberek odalenn eleinte nem értették a dolgot, de azután ők is éljenezni kezdtek. A palota előtt hatalmas tömeg verődött össze, a forgalom megakadt, autóbuszok, villamosok, autók utasai leugráltak és egymást ölelve, csókolva adták tovább a nagy hírt. A rend teljesen felbomlott, a rendőrök eldobták a gumibotjaikat, ők is mentek a tömeggel. A vendéglősök minden ételüket kihordták az utcára és megvendégelték az embereket. Fentről pedig, a csillagos égből állandóan szűrődött a karácsonyi melódia. A hírszolgálati irodák, a rádióállomások világgá röptették a nagy hírt, az egész földgömb egyetlen hatalmas ujjongás volt, az emberek már nem is tudtak sírni, csak leborulva imádkoztak az utcák kövén. Ott volt közöttük az elnök úr is, vitték utcáról-utcára, lökdöste a tömeg... jobbra... balra..., egyszerre csak valaki megrázta a vállát... elmosódott előtte minden és felébredt. A sofőrje szólt hozzá: „Kegyelmes Uram, itt vagyunk a hotel előtt... méltóztassék kiszállni.”

A szerző, Dr. Molitorisz Pál (1910-1977), a Bars-Hont megyei Verebély-vidéki körjegyzőség, majd Békésszentandrás jegyzője, később a Szarvasi Járási Ügyészség vezetője volt. Írása az Orosz Iván által szerkesztett Szarvasi Közlönyben jelent meg 1934 karácsonyán, a világ újabb háborúja fenyegettségének előestéjén.